

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **N. V. S.**, zastoupeného Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou se sídlem Děčín 2, Sofijská 890/31, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2004, č. j. OAM-142/VL-10-05-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 5. 2004, č. j. 59 Az 36/2004-23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 31. 1. 2004, č. j. OAM-142/VL-10-05-2004, žalovaný zamítl žalobcovu žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce uvedl, že ve Vietnamu je špatná politická situace, mezi lidmi panuje nenávisť; proto se nemůže do Vietnamu vrátit.

Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl rozsudkem ze dne 19. 5. 2004. Uzavřel, že v průběhu správního řízení žalobce neuvedl žádné konkrétní jednání či situaci, z nichž by bylo možno usoudit, že je osobou pronásledovanou ve smyslu § 12 zákona o azylu. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce opustil vlast z ekonomických důvodů; ve Vietnamu nemohl najít stálou práci, měl nízkou životní úroveň. Správní orgán

po provedeném řízení usoudil, že žalobcova žádost o udělení azylu je zjevně bezdůvodná a krajský soud mu dal po přezkoumání napadeného rozhodnutí v rámci žalobních bodů svým rozsudkem za pravdu.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost založenou na důvodu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a to na vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech a soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Konkrétně uvedl, že již jeho žádost o udělení azylu obsahovala skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, resp. že měl odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů. Dodal, že ve Vietnamu obecně lidská práva dodržována nejsou a on sám se obává svého návratu do vlasti. Ekonomické potíže měl také, tyto však nebyly hlavním důvodem žádosti o azyl. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť rozhodl přímo ve věci samé.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a shledal kasační stížnost nedůvodnou.

Stěžovatel dovozoval vady řízení před správním orgánem spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech; zejména se neztotožnil se závěrem správního orgánu, že žádal o azyl pouze z ekonomických důvodů a z důvodu legalizace pobytu. Nejvyšší správní soud se však s touto výtka neztotožnil.

Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti:

V žádosti o udělení azylu žalobce jako důvod, pro který žádá o udělení azylu označil ekonomické potíže; ve Vietnamu neměl žádný majetek ani stálou práci, proto jej opustil. O azyl požádal, aby si legalizoval pobyt v ČR.

Při pohovoru dle § 23 zákona o azylu uvedl, že ve Vietnamu měl ekonomické potíže, pracoval jen příležitostně jako nosič asi dva roky. Výdělků byly nízké, stejně jako životní úroveň. Bydlel v domku s rodiči, peníze však nestačily k živobytí. Ve Vietnamu je hodně lidí nezaměstnaných, pracují jen příležitostně, větší šanci mají lidé s vyšším vzděláním, celková ekonomická situace je špatná. Proto se v roce 1999 rozhodl vycestovat za výdělkem do Ruska, kde pobýval asi čtyři a půl roku, po celou dobu nelegálně. Následně se rozhodl přicestovat za prací do ČR. Pas ztratil v Rusku, do azylového řízení vstoupil i z důvodu legalizace pobytu.

Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že skutkový stav žalovaný na základě jím shromážděných podkladů stanovil tak, že důvodem stěžovatelovy žádosti o udělení azylu byla jeho snaha vyřešit vlastní ekonomické potíže v zemi původu. Tato jeho situace však vyplývala

z celkového hospodářského stavu ve Vietnamu. Azylovou procedurou chtěl žalobce legalizovat svůj pobyt v ČR.

Nejvyšší správní soud shledal, že žalovaný při svém rozhodování vycházel především ze stěžovatelovy žádosti o udělení azylu a z jeho sdělení poskytnutých během pohovoru podle § 23 zákona o azylu. Stěžovatel při tomto pohovoru odpovídal na přesné otázky konkrétně se vztahující k jeho životní situaci a mohl se i samostatně vyjádřit k důvodům své žádosti o udělení azylu.

Ze správního spisu jasně vyplývá, že žalovaný provedl v řízení dostatečné dokazování, je z něj zřejmé, z jakých důkazních prostředků při svém rozhodování vycházel. Důkazní prostředky byly řádně a logicky zhodnoceny a provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, z něhož správní orgán při svém rozhodování vycházel. Ze spisového materiálu bylo rovněž zjištěno, že stěžovatel nebyl nikterak krácen na svém právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění.

Z žádného důkazního prostředku nevyplývalo, že by stěžovatel tvrdil některý z důvodů pro udělení azylu; žalovanému tedy nevznikla povinnost provádět dokazování ohledně existence některého z azylových důvodů taxativně vypočtených v § 12 zákona o azylu. Stěžovatelovo tvrzení o nízké životní úrovni v zemi původu může snad svědčit o obecné ekonomické situaci ve Vietnamu; azylové řízení však neslouží k tomu, aby správní orgán snášel důkazy o míře a povaze obecně ekonomických problémů žadatelů o azyl v zemích původu – byť i přispěly k jejich odchodu ze země – nýbrž ke zjištění či vyvrácení existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

Ve shodě s rozhodnutím krajského soudu Nejvyšší správní soud konstatuje, že podklady pro skutkový závěr učiněný žalovaným, obsažené ve správním spisu jsou pro účely rozhodování o zamítnutí žádosti o udělení azylu pro zjevnou nedůvodnost zcela dostačující, skutková podstata ze spisu jednoznačně vyplývá a je konzistentní i s tvrzeními žalobce učiněnými v průběhu správního řízení. Lze jen podotknout, že ani v kasační stížnosti stěžovatel konkrétněji nespecifikoval, ke kterým okolnostem vztahujícím se k jeho osobní situaci nebo k politické situaci ve Vietnamu žalovaný nepřihlédl. Není tak zřejmé, v čem spatřoval zanedbání procesní povinnosti ze strany žalovaného.

Nejvyšší správní soud tedy shledal všechny stěžovatelovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2005

č. j. 1 Azs 194/2004-47

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu